

Fylla omätliga afgrunders famn:
Der de tunga hvalar vandra
Ur den stumma nattens gömmen,
Och menniskan, ej mätt af jordens bröd,
Jagar kring dödens herradömen
Efter lifvets öfverflöd.

* * *

Till dig, till dig, du allas far!
Vår tröst vi alla ställe:
Åt allt, hvad lif och anda har,
Du gifver uppehälle.
Din milda hand du låter opp,
Och lif, lycksalighet och hopp,
Till alla väsen strömmar.

* * *

Ack! när du icke mer, ifrån det höga,
Oss mättar med din hand, oss lifvar med ditt öga:

Vi tråne bort,

Vi dö . . .

Ack! innan kort

Vi tråne bort —

Och vinden skall vårt stoft förströ.

Men si! öfver jorden din anda går ut.
Och jorden sig kläder i skönare drägter;
På våra grafvar nyfödda slägter
Sjunga din ära till dagarnes slut:

Till alla folk och tider,
Din kärleks hand, o Gud! är sträckt;
Kring verldens rymd sig sprider
Din sannings ljus, från slägt till slägt.
Si! jordens grundval skälver